

Jason Rekulak

Saklı Resimler

Çeviren
Peren Gülmez

Julie'ye

1

Birkaç sene evvel param suyunu çektiği için Pennsylvania Üniversitesi'nde bir araştırmaya katılmışım. Yol tarifi beni Batı Philadelphia'da yer alan kampüsün tıbbi merkezine ve hepsi on sekiz ila otuz beş yaşındaki kadınlarla dolu bir oditoryuma getirdi. Yeterli sayıda sandalye yoktu, ben de son gelenlerden olduğum için titreyerek yere oturmak zorunda kaldım. Kahveyle çikolatalı çörek ikramları mevcuttu, büyük bir televizyonda da *The Price Is Right* yarışması oynuyor ama hemen herkes telefonlarına bakıyordu. Motorlu Taşıtlar Dairesi'ndeymişiz gibi bir hava vardı içeride, gelgelelim saatlik ücret aldığımız için bütün gün beklemek bile gayet mutlu olurduk.

Beyaz önlüklü bir doktor ayağa kalkıp kendisini tanıttı. Adının Susan, Stacey ya da Samantha olduğunu ve Klinik Araştırmalar programında çalıştığını söyledi. Kadın her zamanki feragat ve uyarı maddelerini okudu, ödemenin çek veya nakit olarak değil, Amazon hediye kartı olarak yapılacağını hatırlattı. İki kişi homurdandı ama benim umurumda değildi; hediye kartlarını bir dolarlığına seksen sent vererek benden satın alacak bir erkek arkadaşım vardı.

Birkaç dakikada bir Susan (sanırım adı Susan'dı?) klipsli defterinden bir isim okuyor ve içimizden biri odadan çıkıyordu. Hiçbiri geri gelmiyordu. Kısa süre sonra epey sandalye boşaldı ama yerden kalkmadım çünkü kusmadan hareket edebileceğimi sanmıyordum. Her yanımda ağrıyor, içim üşüyordu.

Ama sonunda ön tarama yapmadıkları konuşulmaya başladı (yani idrarıma, nabzıma veya beni diskalifiye edecek başka bir şeye bakmayacaklardı), bunun üzerine ağzıma 40 miligramlık bir oksikodon attım ve mumlu sarı kaplaması çıkana kadar emdim. Sonra hapı elime tükürdüm, başparmaklarımın arasında ezdim ve üçte birini burnuma çektim. Tam da beni ayaklandıracak kadarını. Kalanını sonrası için küçük bir folyoya sardım. Derken titremem geçti ve yerde beklemek çok da fena gelmemeye başladı.

İki saat kadar sonra doktor nihayet, “Quinn? Mallory Quinn?” diye seslendi, yanına gitmek için ağır kışlık parkamı yerde sürüye sürüye koridorda yürüdüm. Kafamın iyi olduğunu fark ettiyse bile bir şey demedi. Yaşımı (on dokuz) ve doğum günümü (3 Mart) sordu, sonra klipsli defterdeki bilgilerle söylediklerimi karşılaştırdı. Yeterince ayık olduğuma karar vermiş olacak ki beni labirent gibi koridorlardan geçirdi ve sonunda küçük, penceresiz bir odaya geldik.

Yan yana dizilmiş katlanan sandalyelerde oturan beş erkek vardı; hepsi gözlerini yere dikmişti, o yüzden suratlarını göremedim ama tıp öğrencileri olduğuna kanaat getirdim. Belki de stajyer doktorlardı; hepsinin üstünde demin raftan alınmış gibi kat izli, parlak lacivert hastane önlükleri vardı.

“Pekâlâ, Mallory, odanın ön tarafında yüzün erkeklere dönük şekilde durmanı istiyorum. Tam şu X işaretinin üstünde. Harika. Şimdi gözünü bağlamadan önce sana olacakları anlatabilirim.” Siyah bir göz bandı tuttuğunu fark ettim; annemin uyurken taktığı pamuklu maske gibi bir şeydi.

Erkeklerin hepsinin şu anda yere baktıklarını ama önümüzdeki dakikalarda bir noktada vücuduma bakacaklarını açıkladı. Benim görevim, üstümde “erkek bakışı” hissedersen elimi kaldırmaktı. O his var olduğu müddetçe elimi havada tutmamı, his kaybolduğundaysa elimi indirmemi söyledi.

“Beş dakika sürecek ama bittikten sonra deneyi tekrarlamayı isteyebiliriz. Başlamadan önce soracağın bir şey var mı?”

Gölmeye başladım. “Evet, *Grinin Elli Tonu*’nu okudunuz herhalde? Çünkü bu deneyin, kitabın on ikinci bölümünde olduğuna eminim.”

Ortamı hafif neşelendirmek için böyle bir teşebbüste bulunmuştum, Susan nazikçe gülümsedi ama erkeklerin hiçbiri ilgilenmedi. Boş boş ellerindeki klipsli defterlere bakıyor, kronometrelerini ayarlıyorlardı. Sınıfa çok ciddi bir hava hâkimdi. Susan bandı gözüme taktı ve çok sıkmasın diye kayışını gevşetti. “Pekâlâ Mallory, böyle iyi mi?”

“Evet.”

“Başlamaya hazır mısınız?”

“Evet.”

“Üç kadar sayıp başlayacağız o hâlde. Beyler, saatleriniz hazır olsun. Ve bir, iki, üç.”

Çıt çıkmayan bir odada, gözlerim bağlı, erkeklerin memelerime, popoma veya başka bir yerime baktığını bilerek dikilmek çok garipti. Neler olduğunu tahmin etmeme yarayacak ne bir ses ne de bir ipucu vardı. Ama beni izlediklerini kesinlikle hissediyordum. Defalarca elimi kaldırıp indirdim, o beş dakika bana bir saat gibi geldi. Bitirdiğimizde Susan benden deneyi tekrarlamamı istedi ve baştan yaptık. Sonra benden üçüncü kez deneyi tekrarlamamı istedi! Nihayet göz bandını çıkardı ve bütün erkekler ayağa kalkıp Oscar falan kazanmışım gibi alkış tuttular.

Susan hafta boyunca yüzlerce kadınla aynı deneyi yaptıklarını ama sadece benim kusursuza yakın bir sonuç elde ettiğimi söyledi; üç tekrarda bakışları yüzde doksan yedi oranında tutarlılıkla bildirmiştim.

Susan erkeklere mola vermelerini söyledi, sonra beni ofisine götürüp soru yağmuruna tuttu. Erkeklerin bana baktıklarını nasıl bilmişim? Nasıl açıklayacağıma dair bir fikrim yoktu, anlamıştım işte. Algı çeperimde pırpır eden bir histi, örümcek sezgisi gibi bir şey. Senin de büyük ihtimalle bunu hissettiğine, neden bahsettiğimi gayet iyi bildiğine eminim.

“Ayrıca, bir tür ses oluyor.”

Gözleri açıldı. “Sahiden mi? Bir şey mi *duyuyorsun*?”

“Bazen. Çok tiz. Kulağının dibinde sivrisinek vızıldadığında olduğu gibi.”

Dizüstü bilgisayarına öyle hızlı uzandı ki az daha düşürüyordu aleti. Bir şeyler not aldı, ardından bir hafta sonra ilave testler için tekrar gelmek ister miyim diye sordu. Saati yirmi dolara istediği kadar geleceğimi söyledim. Ona cep numaramı verdim, Susan randevu oluşturmak için beni arayacağını söyledi ama tam da o gece iPhone’umu beş tane 80 miligramlık oksikodonla takas ettim, o yüzden Susan’ın beni bulma şansı kalmadı ve bir daha da ondan haber almadım.

Artık temizim. Milyonlarca pişmanlığım var ama iPhone’umu takas etmek son sırada yer alır. Yine de bazen deneyi hatırlayıp meraka kapılıyorum. Doktoru internetten bulmaya çalıştım fakat adını bile hatırlamıyordum. Bir sabah üniversitenin tıp merkezine giden otobüse binip oditoryumu bulmaya çalıştım ancak kampüs şimdi bambaşka bir hâle bürünmüş; yeni binalar eklenmiş ve her yer birbirine karışmıştı. “Bakış tespit etme” ve “bakış algılama” gibi terimleri Google’da aratmayı denedim ama çıkan sonuçlar bunların gerçek olgular olmadığını, insanların “enselerinde gözleri” olduğuna dair bir kanıt bulunmadığını söylüyordu.

Sanırım o deneyin aslında yaşanmadığına; oksikodon, eroin ve başka uyuşturucular kullanırken edindiğim sahte anılardan olduğuna inanmaya başladım. Sponsorum Russell bağımlılar arasında sahte anıların yaygın görüldüğünü söylüyor. Bir bağımlının beyninin mutlu fantaziler “hatırlayacağını”, böylece gerçek anılara, yani kafayı bulmak için yaptığımız bütün o utanç verici şeylere, bizi seven insanları kırdığımız bütün o boktan sebeplere takılmayacağımızı söylüyor.

“Anlattığın hikâyenin ayrıntılarına bir kulak versene,” diye

dikkat çekiyor Russell. “Prestijli bir Ivy League* üniversitesi-
nin kampüsüne gidiyorsun. Uyuşturucu etkisi altındasın ama
kimse umursamıyor. Yakışıklı genç doktorlarla dolu bir odaya
giriyorsun. Sonra bu doktorlar on beş dakika boyunca seni iz-
liyorlar ve sonunda ayağa kalkıp seni alkışlıyorlar! Yani, hadi
ama Quinn! Durumu çözmek için Sigmund Freud olmaya ge-
rek yok!”

Haklı tabii ki. İyileşmenin en zor yanlarından biri, artık
beynine güvenemeyeceğin gerçeğiyle uzlaşmak. Aslında bey-
ninin, en büyük düşmanın olduğunu anlamak gerekiyor. Bey-
nin seni kötü tercihlere yöneltecek, mantığını ve sağduyunu
ezip geçecek, en kıymetli hatıralarını çarpıtıp imkânsız fanta-
zilere dönüştürecek.

Gelgelelim, şunlar somut gerçekler:

Adım Mallory Quinn ve yirmi bir yaşındayım.

On sekiz aydır bağımlılıktan kurtulma sürecindeyim ve
dürüstçe söyleyebilirim ki alkol veya uyuşturucu kullanmak
gibi bir arzum yok.

On İki Basamak programını bitirdim ve hayatımı efendim
ve kurtarıcım İsa Mesih’e teslim ettim. Beni sokak köşelerinde
İncil dağıtırken göremezsin ama ayık kalmama yardım etmesi
için her gün dua ediyorum ve şimdilik işe yarıyor.

Philadelphia’nın kuzeydoğusunda, Güvenli Liman’da kalı-
yorum, burası bağımlılıktan kurtulmanın son adımlarındaki
kadınların kalabileceği belediye destekli bir ev. Biz buraya yarı
yol evi yerine, “yolun dörtte üçü evi” diyoruz çünkü temiz ve
ayık olduğumuzu ispat ettik ve birçok şahsi özgürlük kazan-
dık. Kendi market alışverişimizi yapıyor, kendi yemeğimizi
pişiriyoruz ve pek fazla can sıkıcı kuralımız yok.

Pazartesiden cumaya Becky Teyze’nin Çocuk Bakım
Akademisi’nde yardımcı öğretmenlik yapıyorum. Burası yaş-
ları iki ila beş arasında değişen altı öğrencisi bulunan, fare isti-
lası altında bitişik nizam bir bina. Vaktimin çoğu bez değiştir-

* ABD’nin en iyi sekiz üniversitesinin oluşturduğu birlik. -yhn

mek, kraker dağıtmak ve DVD'den *Susam Sokağı* oynatmakla geçiyor. İşten sonra koşuya çıkıyorum ve toplantıya katılıyorum veya Güvenli Liman'da ev arkadaşlarımla oturup Hallmark kanalında *Sailing into Love* veya *Forever in My Heart* gibi filmler izliyoruz. İsterseniz gülün ama Hallmark kanalındaki bir filmi açıp da burnuna beyaz toz çeken bir fahişe görmeyeceğinize sizi temin ederim. Zira beynimde öyle görüntülerin yer kaplamasına hiç ihtiyacım yok.

Eskiden uzun mesafe koşucusu olduğum için Russell sponsorum olmayı kabul etmişti; o da uzun bir süre koşucu antrenörlüğü yapmış. Russell 1988 Yaz Olimpiyatları'nda ABD takımının koç yardımcısıymış. Sonra Arkansas ve Stanford takımlarını ülke çapında düzenlenen üniversiteler arası atletizm şampiyonalarına götürmüştü. Daha sonra da metamfetamin etkisi altındayken kapı komşusunu arabayla ezmişti. Taksirle öldürme suçundan beş yıl hapis yatmış, sonra kilise onaylı bir papaz olmuş. Şimdi aynı anda beş-altı bağımlıya sponsorluk yapıyor ve bu bağımlıların çoğu benim gibi kariyeri bitmiş atletler.

Russell tekrar antrenmana başlamam için bana ilham verdi ("iyileşmeye koşturmak" diyor buna) ve her hafta bana özel, Schuyllkill Nehri boyunca değişimli olarak uzun mesafe ve ağırlıkla sürat koşuları, ayrıca YMCA spor salonunda egzersizlerden ibaret antrenman programı çıkarıyor. Russell altmış sekiz yaşında, kalçasında protez var, buna rağmen *bench press*'te doksan kilo basıyor ve hafta sonları benimle antrenmana geliyor, bana taktik verip tezahürat yapıyor. Kadın koşucuların otuz beşlerine kadar zirvelerine çıkmadıklarını ve en iyi senelerimin beni beklediğini hatırlatıyor daima.

Geleceğimi planlamam için de teşvik ediyor beni, eski arkadaşlarımdan ve alışkanlıklarımdan uzakta, yeni bir çevrede kendime temiz bir sayfa açmamı söylüyor. Bu yüzden, kız kardeşinin yakınlarda Spring Brook'a taşınan arkadaşları Ted ve Caroline Maxwell'le bir mülakat ayarladı bana. Beş yaşındaki oğulları Teddy için bir bakıcı arıyorlarmış.

“Barselona’dan yeni taşındılar buraya. Baba bilgisayar işinde çalışıyor. Ticaret mi yapıyordu yoksa? İyi para kazandıran bir iş işte, detaylarını unuttum. Her neyse, buraya taşındılar ki Teddy –çocuk olan, baba değil– sonbaharda okula başlayabil-sin. Anaokuluna. O yüzden eylül ayına kadar kalmanı istiyor-lar. Ama işler iyi giderse kimbilir, belki seni tutmak isterler.”

Russell beni mülakata arabasıyla götürmek için ısrar ediyor. Spor yapmazken bile spora gidermiş gibi giyinen adamlar-dandır kendisi. Bugün çizgili siyah Adidas eşofman takımı var üstünde. SUV aracındayız, Ben Franklin Köprüsü üstünde sol şeritte ilerliyoruz trafikte, eyvah koluna* sıkı sıkı tutunmuş kucağıma bakıyorum ve paniğe kapılmamaya çalışıyorum. Otomobillerde pek rahat etmem. Her yere otobüs veya met-royla giderim ve yaklaşık bir senedir ilk kez Philadelphia’dan çıkıyorum. Banliyöde saatte yirmi kilometreyle gidiyoruz ama sanki Mars’a fırlatılmışım gibi hissediyorum kendimi.

“Ne oldu?” diye soruyor Russell.

“Hiç.”

“Çok gerginsin, Quinn. Rahatla.”

İyi de sağımızdan kocaman şehirlerarası bir otobüs geçerken nasıl rahatlayabilirim? Tekerlekli bir *Titanic* âdeta, öyle yakın ki camdan elimi uzatsam dokunabilecek gibiyim. Bağır-madan konuşabilmek için otobüs geçene kadar bekliyorum.

“Annesinden ne haber peki?”

“Caroline Maxwell. VA Hastanesi’nde doktor. Kardeşim Je-annie de orada çalışıyor. Adını ondan aldım zaten.”

“Hakkımda ne kadar bilgi sahibi?”

Omuz silkiyor. “On sekiz aydır temiz olduğunu biliyor. Pro-fesyonel açıdan seni sonsuz bir güvenle tavsiye ettiğimi de.”

“Onu sormuyorum.”

“Merak etme. Bütün hikâyeni anlattım, seninle tanışmak için can atıyor.” Şüpheli bir edayla bakmış olacağım ki Rus-sell daha da bastırıyor: “Bu kadın parasını bağımlılarla çalışa-

* Eyvah kolu derken, arabaların içindeki tutamaklardan bahsediliyor. –yhn

rak kazanıyor. Hastaları eski askerler; donanma birliklerinden bahsediyorum, Afgan savaşından çok feci travmalarla dönenlerden. Yanlış anlama, Quinn ama onlarınkiyle kıyaslayınca senin geçmişin pek de ürkütücü gelmiyor insana.”

Ciple giden şerefsizin teki camından bir plastik torba fırlatıyor, kaçacak yerimiz olmadığından saatte yüz kilometreyle torbaya çarpıyoruz, cam kırılmış gibi GÜM diye bir ses çıkıyor. Bomba patlamasını andırıyor ses. Russell klimaya uzanıp iki kademe daha soğuğa ayarlıyor. Motorun yavaşladığını duyup çıkış rampasının hafif kıvrımını hissedene kadar gözlerini kucığımdan ayırmıyorum.

Spring Brook, Amerikan Devrimi’nden beri var olan şu küçük Güney Jersey kasabalarından biri. Ön sundurmalarında Amerikan bayrakları dalgalanan eski kolonyal ve Viktorya mimarisinde evlerle dolu. Caddeler kaymak gibi asfaltla kaplanmış, kaldırımlar tertemiz. Tek bir çöp yok yerlerde.

Bir trafik ışığında duruyoruz, Russell camlarımızı indiriyor. “Duydun mu?” diye soruyor.

“Bir şey duymadım.”

“Aynen işte. Çok huzurlu bir yer. Burası senin için biçilmiş kaftan.”

Yeşil yanıyor, üç blok boyunca uzanan mağaza ve restoranlarla dolu bir caddeye giriyoruz. Bir Tayland restoranı, *smoothie* dükkânı, vegan fırın, köpek bakım merkezi, bir de yoga stüdyosu var. İleride bir okul sonrası “Matematik Etüt Merkezi” ile ufak bir kitapçı/kafe var. Ve elbette önü, hepsi iPhone’larıyla oynayan ilkokul, ortaokul ve lise öğrencileriyle kaynayan bir Starbucks. Target reklamındaki çocukları andırırlar; kıyafetleri rengârenk, ayakkabıları gıcır gıcır.

Russell sonra bir ara sokağa sapıyor, birbiri ardına mükemmel banliyö evlerinin önünden geçiyoruz. Gölgeleli kaldırımlara düşen uzun, heybetli ağaçlar mahalleyi renkten renge boyamış. Burada çocukların yaşadığını, yavaşlamayı belirten tabelalar var, derken bir dörtyola varıyoruz, neon renkli em-

niyet yeleği giymiş gülümseyen bir trafik polisi geçmemiz için bize el ediyor. Bütün ayrıntılar öyle kusursuz ki sanki bir film setinin içinden geçiyor gibiyiz.

Russell nihayet yolun sağına çekip bir söğüdün gölgesine park ediyor. “Pekâlâ, Quinn, hazır mısın bakalım?”

“Bilmiyorum.”

Güneşliği indirip aynada kendime bakıyorum. Russell’in tavsiyesi üzerine yaz kampı danışmanı gibi giyindim: bisiklet yakalı yeşil bluz altına haki şort ve bembeyaz Keds ayakkabılar. Saçlarım belime kadar uzanırdı eskiden ama dün atkuyrugumu kesip kanser yardım derneğine bağışladım. Geriye kala kala küt siyah saçlar kaldı, kendimi tanıyamıyorum artık.

“Sana iki bedava tavsiye,” diyor Russell. “Birincisi, mutlaka çocuğun çok yetenekli olduğunu söyle.”

“Nasıl anlayacağım ki bunu?”

“Fark etmez. Bu kasabada bütün çocuklar yeteneklidir. Sen sohbetin arasına sıkıştırmaya bak.”

“Peki. Diğer tavsiyen ne?”

“Baktın mülakat kötü geçiyor veya kararsız kaldıklarını fark ettin, o zaman şunu teklif edebilirsin.”

Torpedo gözünü açıp insanların evlerine gerçekten sokmak istemeyeceğim bir şey gösteriyor.

“Ah, Russell, bilemiyorum.”

“Al şunu, Quinn. Elindeki koz kartı gibi düşün. Oynaman şart değil ama ihtiyacın olabilir.”

Muhtemelen haklı olduğunu bilecek kadar korku hikâyesi dinlemiştim rehabilitasyonda. Aptal şeyi alıp çantamın içine sokuşturuyorum.

“Pekâlâ,” diyorum ona. “Getirdiğin için teşekkürler.”

“Dinle, ben gidip Starbucks’ta bekleyeceğim. İşin bitince beni ara, seni geri götürürüm.”

Ona iyi olduğumu, Philadelphia’ya trenle dönebileceğimi söylüyorum ve trafik kötüleşmeden evine dönmesinde ısrar ediyorum. “Tamam ama bittiğinde beni ara,” diyor. “Her şeyi bilmek istiyorum, tamam mı?”